

- PHONG TỬ TAM TAM -

PHÍA SAU AO CUỐI

Người dịch
Hasanshinosu

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49: Kết \(Thượng\)](#)

[Chương 50: Kết \(Hạ\)](#)

[Chương 51: Nhân Sinh Nếu Như Lần Đầu Gặp Gỡ \(Ngoại Truyện Về Tử Tây\)](#)

[Hậu Ký](#)

[Ngoại Truyện Của Bộ "Khi Nho Chín"](#)

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thỏm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay đựng tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay đính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chợt đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhấc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chợt đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chợt đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thỏm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chợt đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay đính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chợt đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhấc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thỏm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay đính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thỏm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hãi sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thỏm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hớn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hớn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay đính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thỏm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chợt đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hãi sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hớn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hớn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói ríu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hớn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hớn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê nứt lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chợt đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thú vị kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên lảm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Kết (Thượng)

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Kết (Hạ)

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khê khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Nhân Sinh Nếu Như Làn Đầu Gặp Gỡ (Ngoại Truyện Về Tử Tây)

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hần đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hần không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hần vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hần, lúc này hay như mọi khi đều không cần hần trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khảnh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chột đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Hậu Ký

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhưng màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngùng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chợt đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngối xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

PHÍA SAU ÁO CƯỜI

Phong Tử Tam Tam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện Của Bộ "Khi Nho Chín"

Thứ Năm một ngày tháng Sáu nắng chói chang như thường lệ, nhưng đối với Lục Lan Xuyên mà nói, đây lại ngày bắt đầu một chuỗi tai kiếp.

Hôm nay hẳn đi ăn tối với Diệp Vận Thanh, vốn chỉ định đưa cô về đến dưới nhà nhưng Diệp Vận Thanh cứ kéo tay hẳn không chịu buông, giọng nói như muốn lấy lòng: "Vừa hay gần đến sinh nhật anh rồi, quà em đã mua từ sớm, đi lên xem một chút nhé?".

Thật ra, Lục Lan Xuyên không có hứng thú với món quà cô nhắc đến, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của cô, hẳn vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Hai người bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi chỉ có mình Diệp Vận Thanh liến thoắng. Cô ấy luôn luôn hoạt bát, những lúc ở bên cô hầu như không cảm thấy buồn chán bao giờ.

"Em trai của em sắp thi vào cấp ba rồi, anh không biết tên tiểu tử thối đó khiến người ta nhức đầu thế nào đâu. Ngày nào tan học về nhà cứ ngồi trước máy tính không chịu rời đi, chỉ còn thiếu việc bưng cơm đến đút vào miệng nó. Bố mẹ em lại rất chiều nó, em nói gì cũng không lọt tai...".

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có giọng nói riu rít của cô, Lục Lan Xuyên chỉ im lặng nghe, không hề có thêm phản ứng nào khác. Anh biết Diệp Vận Thanh nói những điều này chỉ vì không tìm được chủ đề nên làm nhảm thôi. Cô có thói quen nói hết mọi chuyện với hẳn, lúc này hay như mọi khi đều không cần hẳn trả lời bất kỳ điều gì.

Quả nhiên Diệp Vận Thanh nhanh chóng nói tiếp: "Lát nữa nếu nó làm phiền anh, anh giúp em dạy dỗ nó mấy câu, nó chỉ chịu nghe anh nói thôi".

Thời gian hai nhà quen biết nhau cũng không ngắn, nhiều năm trước cùng sống trong con ngõ cũ kỹ trên đường Bắc Hậu, mặc dù mấy năm gần đây hai nhà lần lượt chuyển đi, nhưng vẫn còn liên lạc qua lại. Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Triệu Kỳ - anh cả của Diệp Vận Thanh và Lục Lan Xuyên lại càng không cần phải nói, từ nhỏ đã là anh em thân thiết.

Vậy còn quan hệ với Diệp Vận Thanh thì sao?

Chính Lục Lan Xuyên cũng không nói rõ ràng được, đại khái là vừa đến tuổi cưới xin, mà Diệp Triệu Kỳ vẫn luôn có ý ghép đôi hai người, nên hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận.

Diệp Vận Thanh có ý với mình, điểm này Lục Lan Xuyên luôn biết rõ.

Vừa lúc thang máy lên đến nơi, Lục Lan Xuyên đợi Diệp Thanh Vân đi ra trước, lúc đợi cô đi ra ngoài, nới lỏng cà vạt sau lưng cô.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay là do nguyên nhân nào khác, đột nhiên hẳn cảm thấy thấp thòm cực kỳ.

Diệp Vận Thanh mở cửa, trong nhà lại chỉ có chỗ cửa vào sáng đèn. Cô không chịu nổi đảo mắt một vòng, quay đầu lại nhìn Lục Lan Xuyên phàn nàn, "Anh thấy không, tên nhóc thúi kia nhất định đang chơi game rồi, anh ngồi trước đi".

Cô thay giày xong liền chạy tới phòng sách, dù gì Lục Lan Xuyên không phải mới đến lần đầu, cúi người tìm dép của mình. Chẳng qua trong lúc đang cúi người đó, hẳn phát hiện trong tủ giày có một đôi sandal buộc dây màu trắng vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa nhìn đôi giày kia đã thấy không phải loại giày tốt, được làm rất tệ, đế giày đã mòn vẹt, cũ đến vậy mà vẫn chưa ném đi, thật sự không giống tác phong của Diệp Vận Thanh...

Không biết nghĩ đến chuyện gì, động tác của Lục Lan Xuyên chậm lại. Nào ngờ hẳn còn chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Diệp Vận Thanh vang ra từ phòng sách, "A, xin lỗi, tôi không biết có người dạy kèm cho nó, thật ngại quá..."

Giọng nói ở phía sau hơi nhỏ, Lục Lan Xuyên không nghe rõ, anh nhắc chân đi tới, vừa lúc gặp Diệp Vận Thanh đang vui vẻ quay lại.

Cô nói: "Thì ra ba em mời gia sư dạy kèm cho Tiểu Vũ".

Lục Lan Xuyên nhìn về phía phòng sách như có điều suy nghĩ.

Hai người lớn không có ở nhà, hai ngày trước Diệp Triệu Kỳ dẫn ông bà đến hội người cao tuổi nên ông bà đã hờn hờ đi Hải Nam du lịch rồi, vì thế Lục Lan Xuyên ngồi vô cùng tùy ý. Lúc Diệp Vận Thanh vào phòng lấy quà, anh cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng sách.

Thật ra trí nhớ con người có hạn, cả đời số người gặp được thật sự rất nhiều, sao có thể ai ai cũng ghi nhớ chứ. Có lẽ tối nay cảm thấy hoàn cảnh dường như đã từng gặp qua, thế nên giờ phút này trong đầu hẳn có chút hốt hoảng như sắp phải gặp chuyện gì đó...

"Tìm được rồi". Diệp Vận Thanh hờn hờ cầm một hộp nhung màu đen đi ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Lan Xuyên.

Quả nhiên món quà không có gì mới lạ, cũng giống như mấy năm trước là một vài món đồ chỉ có vẻ bề ngoài, có điều lần này cô tặng một cái khay dính tay áo. Lục Lan Xuyên liếc nhìn logo phía trên hộp, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Cảm ơn".

Diệp Vận Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, cười híp mắt lắc đầu, "Cảm ơn gì chứ, anh thích là được rồi".

Lục Lan Xuyên không nói gì thêm, ngược lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Việc này thì ngay cả Diệp Vận Thanh cũng nhìn ra ý, không vui bĩu môi, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay hắn, "Lục Lan Xuyên, anh thật đúng là không biết khách sáo, nhận quà xong liền muốn đi à?".

Lục Lan Xuyên nhú mày nhìn sang, gương mặt xinh xắn của Diệp Vận Thanh chỉ cách hắn vài phân, "Không phải đã thể hiện rồi à?".

Giọng nói mập mờ tan dần trong tai, một làn hơi nóng dâng lên. Cả hai đều là người lớn, dĩ nhiên Lục Lan Xuyên biết đối phương ám chỉ điều gì. Chẳng qua, tối nay hắn thật sự không có tâm trạng.

"Thì ra ở trong lòng em, anh chỉ đáng chút tiền này sao?". Hắn cười như không cười, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm cô.

Con người Lục Lan Xuyên bình thường không tính là nói nhiều, nhưng tính tình rất kỳ lạ, một khi tức giận ngược lại trên mặt sẽ xuất hiện nụ cười. Nếu không phải Diệp Vận Thanh đã biết hắn quá lâu, chắc sẽ chọc giận hắn cũng không biết.

Giống như giờ phút này, đôi môi đẹp của hắn khẽ nhếch lên, đáy mắt không có chút độ ấm nào, ánh mắt đó làm cho người khác nhìn mà rét run.

Dù thần kinh Diệp Vận Thanh có vững vàng hơn nữa, lúc này cũng không chịu nổi mà ngại ngừng buông tay ra, "Anh biết em muốn gì mà, chúng ta ở bên nhau lâu như thế...".

Khoảng thời gian hai người bên nhau đúng là không ngắn, Lục Lan Xuyên chưa từng có cử chỉ thân mật nào với cô. Ban đầu Diệp Vận Thanh

cho rằng vì hai bên quen biết đã lâu nên hẳn cảm thấy lúng túng, nhưng sau nhiều lần cô đưa ám hiệu, lần nào hẳn cũng phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Vận Thanh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, có phải Lục Lan Xuyên không thích phụ nữ?

Lục Lan Xuyên vẫn duy trì tư thế nghiêng người quan sát cô, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng hờ hững, giữa ấn đường lại có mấy phần lạnh lẽo. Bất chợt Diệp Vận Thanh hơi hoảng loạn, sợ hẳn sắp nói câu gì đó khó nghe.

Kết quả Lục Lan Xuyên lại tốt tính nhích tới gần cô, hôn lên trán trấn an cô, "Em nghe lời một chút, anh còn có việc phải làm".

Mặc dù cảm thấy chỉ làm cho có lệ, nhưng Diệp Vận Thanh của giờ phút này lại rất hưởng thụ. Đàn ông bằng lòng trấn an bạn, chứng minh bạn có một vị trí đặc biệt ở trong lòng anh ta. Cho nên cô đánh bạo duỗi tay ôm lấy cổ Lục Lan Xuyên, nào biết cửa phòng sách bỗng dưng bị đẩy mạnh từ bên trong.

***

"Vãi, muốn làm em đau mắt hột rồi sao! Chị à, chị không biết trong nhà vẫn còn trẻ vị thành niên à!". Người lên tiếng chính là Diệp Tiểu Vũ, tiểu tử đó đã cao lớn thế rồi, mặc dù dáng người vẫn gầy như cũ, đứng ở trước cửa phòng lại tạo cảm giác không thể xem thường, có thể che chắn cả người đứng ở phía sau cậu.

Lục Lan Xuyên hé mắt nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng lấp ló sau cánh tay Tiểu Vũ.

Đúng lúc bị em trai bắt gặp, mặt Diệp Vận Thanh lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng mới đứng dậy, "Cô giáo Tô chuẩn bị về à?".

"Ồ, anh chị cứ tiếp tục, em đưa cô về là được rồi". Diệp Tiểu Vũ cười như tên trộm, nhướn mày với Lục Lan Xuyên, vẻ mặt mờ ám.

Lục Lan Xuyên lại hoàn toàn không chú ý đến cậu, ánh mắt nhìn thẳng về vị trí ở phía sau.

Trong lúc nói chuyện với chị gái, Diệp Tiểu Vũ đã đi thẳng đến phòng khách. Người vốn bị cậu che lấp đã hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn chói lòa - đó là một cô gái thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn, hoặc là do quá gầy, ngược lại có cảm giác thiếu dinh dưỡng.

Dưới ánh đèn, làn da cô trắng đến mức không được tự nhiên, chiếc áo sơ mi mặc trên người rộng thùng thình, vạt áo được cô nhét gọn trong chiếc quần jean, nhờ vậy mà lộ ra đôi chân thẳng thon dài. Tuổi dường như cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy.

Để ý thấy ánh mắt của Lục Lan Xuyên, Diệp Tiểu Vũ cười khanh khách giới thiệu: "Anh Lục, đây cô Tô, tên Tô Tú".

Lục Lan Xuyên ngồi ở góc khuất, ánh mắt có phần mơ hồ không rõ, một lúc sau mới cong môi, lịch sự đáp lại, "Chào cô giáo Tô".

Phản ứng của Tô Tú hơi chậm chạp, gần như không hề nhìn về phía Lục Lan Xuyên, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, "Chào anh".

"Nhà cô Tô ở đâu, có cần gọi giúp xe giúp cô không?". Diệp Vận Thanh vô cùng khách sáo. Em trai của cô có tiếng là giặc con, mấy năm này đã đổi mấy gia sư, khó lắm mới có được một người làm cho nó đàng hoàng. Hơn nữa Tiểu Vũ còn chủ động nói muốn tiễn người, xem ra rất tôn trọng cô giáo này.

Tô Tú đứng đó, mắt nhìn thẳng, Diệp Vận Thanh nói chuyện với cô, cô liền đưa mắt nhìn thẳng Diệp Vận Thanh, "Không cần, từ đây đi thêm vài bước là đến bến xe rồi".

Diệp Tiểu Vũ lại rất hiểu chuyện, xen vào: "VẬY em đưa cô đến bến xe, giờ này muộn lắm rồi".

Vừa nhìn điệu bộ này, Diệp Vận Thanh càng thấy em trai nhà mình rất coi trọng cô Tô đây. Mặc dù cô bé này trông gầy yếu chẳng hề có sức uy hiếp, nhưng càng như vậy càng nói lên mình có chỗ đặc biệt, không phải sao?

Cô vừa định gật đầu đồng ý, nào ngờ Tô Tú lại từ chối, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, "Cậu vẫn chưa làm xong bài tập tôi giao đâu, tôi tự đi được, cậu làm xong rồi nghỉ sớm đi".

Thấy thái độ cô kiên quyết thế, Diệp Tiểu Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, vậy cô đi đường cẩn thận".

Tô Tú đi, Diệp Vận Thanh đuổi Diệp Tiểu Vũ về phòng sách tiếp tục ôn bài. Cô còn muốn nói với Lục Lan Xuyên thêm mấy câu, nào biết trên mặt Lục Lan Xuyên lại có vẻ không yên, ngời chưa đến hai phút chợt đứng dậy, "Không còn sớm nữa, em cũng nên nghỉ ngơi sớm đi".

"Ơ...".

Lời còn lại chưa kịp thốt ra, Lục Lan Xuyên đã sải bước, nhanh chóng ra đến cửa thay giày, trông như có việc quan trọng chờ xử lý gấp.

Diệp Vận Thanh không nhịn được bĩu môi, chẳng lẽ công ty thật sự có việc gấp? Nhớ đến thái độ của Lục Lan Xuyên đối với công việc những năm gần đây, cô chỉ có thể thở dài.

Đành chịu, ai bảo cô thích cái người liều lĩnh quyết đoán này chứ?

***

Tô Tú vừa rời nhà Diệp Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra khỏi khu nhà, đi được một đoạn đường mới nhớ đến việc kiểm tra trong túi có tiền lẻ hay không. Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền mười tệ nhàu nhĩ trong túi áo. Cô nắm trong lòng bàn tay, sai bước chạy đến đến bên xe bên đường.

Bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột lao vút tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tránh né kịp. Ánh đèn chói mắt rọi thẳng vào mặt Tô Tú, cô chỉ cảm thấy tim mình giật thót, máu toàn thân như đông lại.

Chiếc xe nghênh ngang dừng trước mặt cô, thanh chắn bảo vệ cũng chạm nhẹ vào bắp chân, đến giờ phút này Tô Tú mới phát hiện, thì ra người mình vẫn đang run, mà hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững nổi.

Cô thở hổn hển, ôm chặt lấy túi sách trước ngực, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng toàn thân lại không có một tế bào nào chịu nghe lời...

Cuối cùng không chịu được nữa, Tô Tú ngã ngời xuống đất.

Cô sợ chết đi được, bởi vì rõ ràng người kia thật sự muốn đụng trúng cô! Đây không phải là đang đùa giỡn cô, người kia cũng chưa từng nói đùa với cô.

Đèn xe được tắt đi, có người bước xuống, bước chân vững vàng đến đáng sợ, từng bước đến gần cô. Tô Tú ra sức nắm chặt tay thành quả đấm, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt là đôi giày da màu đen cao cấp được làm thủ công, đánh bóng sáng loáng sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có.

Thứ gì nên đến có trốn cũng không được. Cô từ từ ngẩng đầu lên, đập mắt chính là gương mặt không chút thay đổi của Lục Lan Xuyên.

Hắn đứng nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi bước đến trước mặt cô, cực kỳ bình tĩnh cất giọng nói: "Còn nhận ra tôi chứ, Tô Tú?"

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49: Kết \(Thượng\)](#)

[Chương 50: Kết \(Hạ\)](#)

[Chương 51: Nhân Sinh Nếu Như Làn Đầu Gặp Gỡ \(Ngoại Truyện Về Tử Tây\)](#)

[Hậu Ký](#)

[Ngoại Truyện Của Bộ "Khi Nho Chín"](#)